

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hímelyítő folyóirat

Felelős szerk.: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza-Nőegylet
Megjelenik 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 27000 K, többes küldésnél 24000 K

„Ne félj, mert megváltottalak,
neveden hívtalak téged, enyém vagy!”

(Ésaiás 43 : 1.)

Négy mondat, négy gondolat, amit összefűz egy tény: a kegyelem nagy ténye. A Bibliának minden sorából a mi mennyei Atyánk irgalma, szeretete árad felénk, de annak a mélységét, magasságát, fenségét talán egy hely sem tárja olyan világosan elénk, mint ez. Mindenki számára mond valamit és mindenki számára azt, amire éppen szüksége van. Megérteni ennek a helynek a nagyságát nem lehet, csak átélni, megtapasztalni.

Ősz van, a fák levelei sárgás-pirosan, fáradtan csüngenek. Egy része lehullott és az utat borítja. A hulló falevél mind elmulást hirdet. Minden elmúlik hát? — Nem, „ne félj!” „A világ elmúlik és annak kívánsága is, de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” (I. Ján. 2: 17.) — „Ne félj!” ezt olvassuk a Biblia oly sok helyén. Háromszázhatvanhatszor fordul elő ez a biztatás. Az év minden napjára jut számodra egy. *Tőled függ, hogy hallgatsz-e rá?*

„Ne félj, mert megváltottalak!” Igen Ő megváltott, elvégzett helyettem és érettem is mindent. Megváltott drága áron, nem pénzen, nem kincsen, a saját drága vérén. De nemcsak engem, hanem téged is. Nemcsak téged, hanem mindenkit. Megérted ennek a felségességét? *Nem tudod elhinni, hogy Neked is szól ez? Olvasd tovább az ígét? Az Úr tudja azt, hogy te gyáva és büszke vagy. Gyáva vagy ahhoz, hogy elhidd és büszke vagy ahhoz, hogy megalázkodj alatta. Ezért szól az ige még határozottabban, hogy félre ne érthesd: „neveden hívtalak téged!”* Most már nem habozhatsz, nincs kétség többé, a felhívás neked szólt, hallottad a nevedet? *Rajtad áll, hogy felelsz-e, vagy nem? Rajtad áll, hogy mit felelsz? Ha nem hallgatsz rá, tudod mi lesz a vég! „A világ elmúlik és annak kívánsága is.” — Látod az őszi lombhullást? A lehullott falevél porrá lesz, eggyé lesz a földdel. Egy pár év, talán egy pár hónap, és terád is ez vár. Ha hallgatsz a hívásra, akkor megszólal az Ige negyedik része: „Enyém vagy!” Meg tudod érteni, fel tudod fogni, hogy mit jelent ez? Nem, csak, ha megtapasztaltad. De tőled függ teljesen, hogy az Úr mondhassa, hogy az övé vagy. Feltárul előtted egy ajtó, félrehúzódik egy lepel, ami a kegyelemnek kimondhatatlan bőségét fedi fel előtted. *Te az övé leszel és Ő a tied!* És beköltözől az örök béke és boldogság honába. „El-töröl az Isten az ő szemeikről minden könnyet.” (Jel. 4, 17.) Dr. F. M. d. testvér.*

LEVELEK A BIBLIA MELLŐL

Annyira szent dolog az imádkozás, hogy legjobb szeretném, ha sohasem kellene beszélni annak technikájáról. Értem ezalatt azokat a külső kérdéseket, melyek az imádkozással kapcsolatosak, melyekkel egyesek annyit gyötrődnek s faggatnak másokat: hogyan tudnék én is olyan szépen imádkozni, mint tel Igaz, hogy az imádkozásban is van sok tanulható: mások példája, tanácsa sokat érhet nekünk, — de a legtöbb és legmélyebb az imádkozásban olyan, ami taníthatatlan.

Ami engem illet, azt válaszolhatom Kedves Nénémnek, hogy én akkor tanultam meg imádkozni, mikor megértettem, hogy az imádkozás beszélgetés Istennel. Persze ez csak akkor történhetett meg, amikor az életemet átadtam, szorossá lett az összeköttetésem, s voltak mondani valóim az én Atyám és Uram számára. Az igazi imádkozásról nem is igen lehet valakinek beszélni addig, míg meg nem tér. Órizzunk attól, hogy valakit idő előtt tanítsunk az imádkozás nyelvtanára, s aztán az illető imádkozó készségét úgy használja fel, mint ama farizeus a jeruzsálemi templomban. Luk. 18:9—14.

Az bizonyos, hogy az imádkozásra nézve nálunk nagy sötétség van a világban. Megütköznek azon, hogy valaki szabadon, közvetlen szavakkal fordul az Atyához. De kedves Néném, ne tessék zavartatni magát, imádkozzék csak egész nyugodtan a szíve könyvéből. A Biblia tele van imádkozókkal s imádságokkal s ezek mind minket igazolnak. Beszélgetés Istennel: ez a fontos. Jelen legyen én, jelen lehessen Ő. Amaz azzal lesz biztosítva, hogy úgy megyek bele a beszélgetésbe, amint vagyok, hiányaimmal és örömeimmel, azzal, ami

ép akkor leginkább foglalkoztat. Emez azzal lesz biztosítva, ha imádságomba felveszem Isten Igéjét, figyelek arra, hogy mint indít a Lélek s várom, hogy a beszélgetés kölcsönös legyen: ne csak én Ő-hozzá, hanem Ő is hozzám szólhasson az imádkozás alatt.

A kifejezésekkel pedig ne tessék bajlódni! Az angoloknak egy nagy imádkozója egyik igehirdetésében ezt az intést adta: „Rendkívül örvendek, ha az emberek mind imájukat, mind Istent dicsérő magasztalásukat saját keresetlen szavaikban adják elő. Megfigyeltem, hogy mikor egy hajós ember megér Istenhez, mily keservesen keresi össze azokat a szavakat, melyek — véleménye szerint — szükségesek ahhoz, hogy az ember helyesen imádkozzék; mihelyt azonban helyes felfogáshoz jut, felhagy ama törekvéssel, hogy beszédében irodalmi magasságú kifejezéseket használjon, hanem elkezd úgy imádkozni, mint egy „vén tengerész.“ Ha a tartózkodás köteleitől megszabadultok, akkor teljesen, minden más szemponttól eltekintve szabadon szolgálhattok az Úrnak. Csakhamar tapasztalni fogjátok, hogy lelketek a nagy vizeken szabadon kering...“

Tessék csak emlékezni a kis Bözsi imádkozására! Hogy tudott imádkozni ő azért, ami úgy bántotta, hogy az elveszett kendermagos tyúk meglegyen! Tartsanak együtt imaórát, mint mikor a nyáron ott voltam. S imádkozzék kedves Néném naponként a bibliaóráért, az azon való szolgálatáért s azután egy bizonyos lélekért, aki jár már a biblia-órára.

Nagyon növeli az imádkozó életünket, ha van valaki, akiért mindennap imádkozunk. Luk. 18:1—8.

Könnyebb hűségesen dolgozni, mint hűségesen imádkozni. A munkánál ugyanis sok olyan dolog is tarthat minket ösztönzés alatt, amik az imádkozásnál nem szerepelhetnek.

Steinberger.

A talaj tiszta és jó legyen.

Egy földbirtokosnál voltam, aki a fiai nevelését rám bízta és megnéztem az ujonnan ültetett gyümölcsös kertjét. A fiatal fáknek nem volt karójuk. „Miért nem tesz karót a fiatal fák mellé?” — kérdeztem — „hisz karó nélkül a szél kicsavarja őket és tönkre mennek majd.” A földbirtokos mosolyogva mondta: „Láthatja, hogy a kis fák már évek óta állanak s nem görbültek el. Apám sokszor mondta: „Fiatal korában ültess el a fát, ásd meg jó mélyre a talajt, amiben jól gyökeret verhessen, de ne tégy mellé karót, a karó befolyásolja a növekedésében. Az olyan fa, ami nincs karóhoz kötve, sokkal szívósabb és egyenes marad. A szél és vihar meghajlíthatja, de rendszerint el nem töri és ki nem csavarja a gyökerét. Az erdőben a fák egyenesen nőnek. Az első feltétel, hogy a talaj jó és tiszta legyen.” — Ez találó kép a nevelés számára. Az első gond az legyen a gyermeknevelésnél, hogy biztos talajon álljon. Es mi legyen ez az alap? Más alapot senki sem vethet, mint ami vettetett és ez Jézus Krisztus.

Régi bölcsesség.

Egy meggondolatlanul kiejtett szó barátodat ellenségeddé teheti; igen, egy igaz szó, ami pedig az ő javát szolgálja, megsértheti. Hallgass inkább, beszélj keveset, hallj sokat! Vonulj vissza magadba és Istenhez! Ő a leghivebb barát és a legjobb bizalmas. Legyünk hát némák? Semmi esetre sem. A hallgatás erénye nem abban áll, hogy ne beszéljünk. Mint ahogy a mértékletesség sem abban áll, hogy ne együnk, hanem, hogy annyit együnk, amennyi szükséges és ne többet: így a hallgatás erénye sem abban áll, hogy ne beszéljünk, hanem, hogy kellő időben beszéljünk és kellő időben hallgassunk. Van

hallgatási és van beszédidő. Magába szállottan és imádságban marad, aki így él; nagy békesség lesz az osztályrésze.

Törvény és evangélium.

Egy angol prédikátor szokta mondani: „Ha prédikálok, akkor a törvénnyel kezdem és azután adom az evangéliumot, mert ez úgy van, mint amikor az asszony varr, magával a fonállal nem tud varrni. Először beszúr egy hegyes tűvel és azután keresztülhúzza a fonalat; Így csinál az Úr is velünk; először a szívünkbe szúr az önismeret hegyes tűjével, a törvény tűjével és ha keresztülhatolt a tű a szívünkön, akkor keresztülhúzza a vígaz hosszú selyemfonalát.

Veszélyben.

Egy orosz katona télen őrt állt a fogház mellett, amelynek egyik oldala a befagyott folyóra nézett. Egy tisztet látott nem messze a jég felé tartani. — A nap a tiszt szemébe sütött és így nem láthatta a halálos veszedelmet, ami várt ott rá, de az őrtálló katona látta. Nagy jégdarabokat vágtak ki a jégkéregből, aminek a helyén éjjel egy egész vékony jégréteg képződött. De hogy figyelmeztesse a tisztet? Amennyire csak a torkán kifért kiabálni kezdett, de hiába, a tiszt nem hallotta meg. Már csak néhány lépés választja el a biztos haláltól. A katonának mentő gondolata támadt, elsütötte a fegyverét. A tiszt a durranásra megállt és csodálkozva nézett körül. A katona olyan mozdulatot csinált a fegyverével, mint azt az orosz katonák temetéseknél szokták. Haragosan közeledett hozzá a tiszt és kérdőre vonta viselkedéseért. De amikor a katona elmondta a veszélyt, amiben forgott, hálásan köszönte és megjutalmazta életmentőjét. — Így állunk mi is, ha

felebarátunk lelkét veszély fenyegeti és nem hallgathatunk. Mint ahogy az a katona minden eszközözt megragadott, hogy a veszélyben forgó figyelmét felhívja, úgy mi is legyünk fáradhatatlanok és találékonyak az eszközök felfedezésében, amelyekkel embertársainkat az álomból felrázzuk. — Isten emberei közül mondotta valaki: „Az evangélium kell, hogy a világban felkavaró erővel munkáljon.“

KÜLMISSZIÓ

Amit az ember Jézustól tanul.

San Franciskóban lakott egy Sam nevű kínai férfi. Egy nap elment a főnökéhez és bejelentette, hogy nem maradhat tovább nála. A főnöke 100 dollár fizetésajátítást ígért, ha marad. „Nem, nem“ volt a felelet, — „nem akarok pénzt.“ — „Hát mit akar, Sam?“ — kérdezte. „Kínába akarok menni!“ — „És mit akar Kínában csinálni?“ — „Azért nem mondom meg Önnek, mert kinevet.“ — Kínába megyek meghalni.“ — „És miért?“ — „Van egy bátyám Kínában, ő nem keresztyén. Egy nagy bűnt követett el és most meg kell azért halnia. (Kínában meg van engedve az, hogy a bűnös helyett más áldozhatja fel magát.) Elmegyek Kínába és meghalok a bátyáért.“ — „És mikor indul Kínába, Sam?“ — „Ma megyek“ volt a felelet. Nem lehetett őt lebeszélni az elhatározásáról. Négy hét múlva meghalt Kínában a bátyjáért.

Mit tett egy néger?

Egy ültetvényesnek volt egy nagyon kedves keresztyén néger rabszolgája. Az asztalnál mindig szemben ült urával, hogy segítségére lehessen. Az ültetvényes beszéd közben folytonosan Isten nevét em-

legette. Ez nagyon fájt neki, de ahelyett, hogy urának szemrehányást tett volna, amivel csak annak haragját ingerelte volna fel és mégis eredménytelen lett volna, minden egyes alkalommal felállt, és mélyen meghajolt.

Amikor megkérdezték, hogy miért teszi, azt felelte, hogy nem tudja meghallgatni a nagy Isten nevét anélkül, hogy a lelkét tisztelteljes félelem ne töltené be. A néger cselekedete megtanította urát arra, hogy Isten nevét hiába fel ne vegye!

Örömmel tölti meg a szívemet.

Egy idegen ember azt mondta egy négernek, hogy a biblia nem igaz. Azt felelte rá a néger: „Ez a könyv nem igaz? A házamba hoztam, olvassom és örömmel tölti meg a szívemet. Hogy lehet az hazugság, ami a szívemet örömmel tölti meg? Iszákos, hazug és tolvaj voltam és ez a könyv szólt hozzám és új embert csinált belőlem.“

Szívolvasztó.

Délamerikában találkozott egy a magányban élő, a nép előtt tiszteletben álló „szent“ egy angol misszionáriussal. Ez hallja, amint a remete egy verset mormol. Jobban odafigyel és meglepetve hallja a pogány szájából: „Ébredjetek! szól az Ige.“ Csudálkozva kérdezi: „Honnét vetted ezt a szép verset?“ — „Van egy kis könyvem, abban még sok ilyen verscske van. Itt van. Ugy hívják, hogy szívolvasztó.“ Egy nagy kendőből egy könyvecskét csomagol ki. Keresztyén énekeskönyv volt tamil nyelven. „Hogy hívják ezt a könyvet?“ — kérdezte a misszionárius. — „Szívolvasztónak neveztem el,“ — mondta a pogány — „mert magamon így tapasztaltam.“

Gyermekeinknek!

Mit gondolnak rólatok?

Az Ur Jézus szülei évente rendszeren fel-felmentek Jeruzsálembe, hogy a nagy ünnepi istentiszteleten résztvegyenek. Mikor a kis gyermek Jézus 12 éves lett, felvitték magukkal őt is abba a nagy városba, ahol ilyen alkalommal az ország minden részéből sok sok ezer ember volt együtt. Az ünnep végeztével azután ki-ki elindult vissza a falujába, így az Ur Jézus szülei is. De a gyermek Jézus nem ment velük, hanem ott maradt a templomban hallgatni a tanításokat, és ezt „nem vevék észre sem József, sem az ő anyja, hanem azt gondolván, hogy az úti társaságban van, egy napi járó földet menének” (Luk. 2: 43–44.). Nem látták ott maguk körül, de nyugodtak voltak, hogy jó helyen lesz, valahol, ott a közelükben. Természetesen az ő szülei még azt nem tudták, hogy az Ur Jézusnak van egy nagy megbízása az ő mennyei Atyjától, hogy neki arra kell készülnie. De tudták, hogy rosszat nem tesz és ezért nyugodtan mentek egy egész napig és nem keresték.

Kedves kis olvasóm! Vajjon te felőled hogy kell gondolkodnia édes apádnak és anyádnak? Nem kell-e édes anyádnak ijedten szaladni ki a konyhába, ha te ott egyszerre elcsendesedtél, hogy „ez a haszontalan Pista biztosan már megint a tűzzel játszik?” Vagy te kis Zsuzska, ha elkerülsz nagymamád szemei elől, nem kell-e ijedten felugrania „jajj, kötésemm bontogatja”? És ha téged Laci, édes anyád a boltba küld élesztőért és te nem jössz mindjárt, nem kell-e neki aggódva arra gondolnia „már megint a szomszéd Palkóval gomboz.” És ha titeket Sa-

nyi és Böske a születek otthon hagynak, nem kell aggódva gondolniok rátok: „csak a Sanyi fel ne másszon az asztalra és le ne essék”; meg a Böske elő ne vegye a szép csészéket a főzőcskéhez és össze ne törje.”

A gyermek Jézus csak 12 éves volt és az ő szülei mégis nyugodtak voltak felőle, mert ő mindig engedelmes volt és rosszat soha nem tett. Vajjon kis olvasóm, te nem akarnál inkább hozzá hasonló lenni? Jöjj hozzá, ő megtanít és megsegít erre és tudsz azután majd te is szüleidnek öröme, Ő néki pedig dicsőségére élni.

A kis Pali halája.

Hosszú időn át éjjel és nappal szenvedett a kis Pali. Anélkül, hogy tudta és akarta volna, gyakran hullottak a könnyei. Végre megszűntek a fájdalmak. Kimerülten fekszik az ágyában és a régen nélkülözött álom vár rá. De Pali nem tud és nem akar elaludni.

„Anyám!” — kiált. „Megint fájdalmaid vannak, gyermekem?” — kérdezte az anyja. „Nem, Anyám, de gyere gyorsan!” és a száját anyja fülére téve súgja: „Anyuskám, arra gondoltam, hogy mikor azok a csúnya fájdalmaim voltak, annyiszor fárasztottuk a jó Istent, nem gondolod, hogy most mindjárt meg kellene neki mondani, hogy jobban vagyok már és köszönünk neki mindent.”

Megértitek-e ti a kis Palit? Adtatok-e már ti is hálát Istennek azért, hogy úgy szeret benneteket? Tudjátok-e hogy milyen jó kérni Istentől és még annál is jobb megköszönni.

Követendő példa.

Vegyétek csak elő gyerekek a térképet és nézzétek meg, hogy hol van Amerika. Ha megtaláltátok, keressétek meg Filadelfia városát. Ott történt ez, a mit most hallani fogtok, egy filadelfiai árvaházban.

Becker, kínai misszionárius bácsi látogatta meg egyszer a filadelfiai kis árva gyermekeket. Ezek a gyermekek nagy szeretettel gondoltak a kínai gyermekekre, akiknek ugyan földi szüleik vannak, de a mennyei Atyát még nem ismerik, szegények.

Az utolsó karácsony ünnepen sok látogatója volt az árvaháznak és a gyermekek sok játékot kaptak és azonkívül pénzt is édességekre. De a gyermekek nem költötték el a pénzt, hanem összegyűjtötték, amit kaptak és elküldték a kínai gyermekeknek Jüankovba.

Látjátok, gyermekek, így mutatta meg az Úr Jézus az amerikai gyermekeknek, hogy hogyan segíthetnek kínai testvéreiken. Ezt ti is megtehetnétek. Vajjon imádkoztatok-e valaha a pogány gyermekekért és adakoztatok-e a misszió számára?

Naplenyugta és napfelkelte.

Egy öreg bácsi beszélte el ezt a kis történetet: Amikor öt éves voltam, többször néztem a hegyről, amelyen a mi kis templomunk állt a naplenyugtát. Olyan volt, mint egy égi kert telistele szebbnél-szebb rózsákkal a fenyőerdő mögött. Ekkor elhatároztam, hogy elmegyek oda és bemegyek az estipírba és a lenyugvó fényes napba, azt hittem, hogy hallani fogom ott az angyalok énekét. Messze-messze barangoltam, vándoroltam a nap után. Végre is vissza kellett fordulnom és csak vágyakozó pillantást vettem a lenyugvó nap sugaraira. Amikor hazaértem, elmondtam anyámnak eredménytelen utamat.

Anyám mosolvogva mondta: „Se te, se én kis fiam nem mehetünk el az esti napsugárba, oda út sem vezet, hanem bemegyünk majd egyszer az örökkévalóság szép hajnalpirjába, oda pedig angyalok visznek fel bennünket.”

*

Hányszor kergetitek ti is a délibábot, vagy hányszor akartatok felmenni a szivárvány hidján az égbe! Nem, gyermekek, így nem juttok oda. De ha az Úr Jézusra hallgattok és Ő utána mentek, Ő elvezet arra az útra, amely az égbe visz.

Rejtvények.

- 1) $IS \frac{T_v}{á} VR \frac{ú}{ta}$
- 2) $eZ \text{ — } iL$

A

levelezőnéni póstája.

Kedves Gyermekek!

Most megint sikerült a megfejtés. Mindjárt gondoltam, hogy ez a rejtvény tetszeni fog néktek!

A leveleknek nagyon örültem, mert látom, hogy kezdünk megbarátkozni egymással. Van már mondanivalótok a számomra és mindig kevesebb lesz azoknak a céduláknak a száma, amelyek csak a megfejtést hozzák.

Azzal, amit irtatok, teljesen egyetérték. Köszönöm a meghívásodat, F. Sanyikám!

Szeretettel üdvözöllek mindannyitokat.

mint Megváltóban való hit által jusson el mindenki az Atyához. Ez a hit az igazi jócselekedet, amely fundamentoma minden más jócselekedetnek. Hiába hozakodunk elő azokkal a jócselekedetekkel, amelyek nem ebből a hitből fakadnak, nem fognak azok semmit sem használni, ha engedetlenek voltunk az Atyának aziránt az akaratára iránt, hogy az Ő Fiát úgy tiszteljük, mint Őt, Istennek eziránt a legfőbb akarata iránt való engedetlenség az a gonosz cselekedet, amely a kárhozat feltámadására juttat el. Mire fogsz te egykor feltámadni? *És. 49: 8—18.*

Okt. 24. Ján. 5: 30—47. Jézusról bizonyosságot tesznek a saját szavai, egész földi élete, halála, bizonyosságot tesznek róla az ó-és újtestamentumi írárok, a tanítványok nagy serege két évezreden át. Bizonyosságot tesz róla a te lelkiismereted, kedves olvasóm, melyet ha el nem hallgattatsz, vádol téged bűneciddel, s megmutatja, hogy Megváltóra van szükséged s ez a Megváltó nem lehet más, mint Jézus. Hiszel-e ennyi bizonyosságtételnek? Átadtad-e sok szivedet ennek a Megváltónak? S ha igen, híven és engedelmesen követed-e?

Péld. 2: 1—8.

Okt. 25. Máté 22: 1—14. Nem így van-e most is, hogy azok, akik első sorban hivatalosak a mennyezők lakomára, a keresztyén egyházak tagjai, húzódnak, késlekednek, vagy egészen elutasítják Isten kegyelmének hívását? S akik jönnek is, nem úgy jönnek-e sokan, hogy a maguk képzelt érdemeibe öltözködnek s büszkék arra, hogy ők milyen vallások? Odakünn a pogány világban pedig gyűjti össze Istennek Lelke a kívülvalókat, a távollevőket.

Bizony a külmiszióban történő csodálatos dolgoknak fel kellene már ébreszteniök az alvó keresztyénséget, hogy lenne itthon is hatalmas megindulás a kegyelem királyi asztala felé!

Ján. 15: 1-8; Ef. 5: 15-21; Róm. 14: 1-9.

Okt. 26. Zsolt. 127, 128. Milyen rettenetes kárt okoz a mi különben is boldogtalan nemzetünknek az „egyke” bűne! A vagyon sokfelé aprózódásától való félelem hozta létre ezt az utálatos bűnt. Mi volna ennek az orvossága? Egyesegyedül az evangélium. Ha ezt befogadná a mi népünk, akkor megértené ennek a két zsoltárnak az értelmét is. Hiába a földi gazdagságra való törekvés Isten áldása nélkül. S Isten nem áld ott, ahol a családi élet legnagyobb áldását, a gyermeket nem akarják elfogadni, hanem bűnös módon elvetik. Imádkozzunk és dolgozzunk népünk lelki felébredéséért!

Ésaiás 50.

Okt. 27. Ján. 6: 1—13. Jézus azoknak, akik vágnak az Ő beszéde után, a lelki kenyér után, testi szükségleteiket is kielégíti. Az Ő áldó keze alatt megszaporodik a földi kenyér, jut is, marad is. Akik Jé-

zuséi, azok, még ha szegények is, jobban tudnak adni náloknál szegényebbeknek, mint Jézus nélkül élő gazdagok, mert lelkük meg van élgítve s nem vágyik földi javakra. S tudnak adni lelki kincsekből is a vágyakozó, kereső lelkeknek.

És. 51: 1—11.

Okt. 28. Ján. 6: 14—27. Hallottad-e már életednek nehéz óráiban, mikor az élet tengere viharzott körülötled, Jézus biztató szavát: „Ne félj, én vagyok!”? S belé tudtad-e kezdeted bizalommal helyezni az Ő kezébe? Bevetted-e Őt életed hajójába, hogy Ő kormányozza azt biztos part felé, s ne hanyattassék ide-oda a hullámoktól, míg végképen el nem merül? Felismerted-e már Őbenne azt, akit az Atya az Ő Szent-Lelkével elpecsételt, mint az Ő szerelmes Fiát, akiben gyönyörködik? *Máté 3: 17—18.* Ő az egyetlen, akit által te is kedvessé lehetsz az Atya előtt. Bizd rá magadat!

És. 52: 1—12.

Okt. 29. Ján. 6: 28—40. Sokan csak adományaiért keresik és szeretik az Urat. Hisznek benne, mint olyanban, ki jóságos és bőkezű, s mindig ad. S épen azért mindig kérnek tőle. De az ilyeneknek hitje ingatag alapon áll. Mert ha egyszer az Úr jónak látja nem adni, akkor kételkednek és zúgolódnak. De akik az Urat magát keresik, akik Őbenne gyönyörködnek, akiknek lelke Őbelőle táplálkozik, azok nem csalódnak, hanem mindig megelégtettek.

És. 52: 13—53: 12.

Okt. 30. Ján. 6: 41—51. Csodálatos az Atyának a vonzása! Még mielőtt lelki szemünk megnyílnának, hogy lássuk a Fiúbán az útát, mely az Atyához vezet, hogy felismerjük Őbenne az igazságot, amelyre vágyik a szívünk, s eljussunk az életre, amely boldoggá tesz, már hat reánk az Atyának vonzó szeretete. Ez a szeretet sok jóval, sok áldással áraszt el bennünket, de nyugalmat, békességet, igazi örömet, mégsem enged talánnunk, míg egészen a keresztt lábáig nem vonzott. Ott vár reánk az örök életnek kenyere és vize, mely lecsilapítja lelki éhségünket, szomjúságunkat. *(Máté 5: 6.)*

És. 54: 2—15.

Okt. 31. Ján. 6: 52—71. Már akkor is voltak tanítványok, akik Jézus néhely beszédét kemény beszédnek tartották. Ma is megoszlik a tanítványok serege; egy bizonyos pontig sokan elmennek, de mikor a Jézussal való teljes egyesülésről, a saját énjüknek haláláról van szó, akkor megbotránkoznak. De jól mondja egy kiváló német evangélista, Krocker Jakab, aki Oroszországban végez missziói munkát, hogy: „Ha mi megállunk ott, ahol mások újabb hitbeli lépéseket mernek tenni, el lehetünk rá készülvé, hogy szükségszerűleg rejtve maradnak előttünk olyan áldások, amelyek amazok előtt kitáruulnak.”

II. Sám. 7: 17—29.

Vargha Gyuláné.

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő.

„Fébe” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdájának nyomása, Piliscsaba—Klotildtelep. Felelős vezető: Fekete Géza.

Tudakozzátok az Írásokat!

Okt. 16. Ján. 4: 1—15. „Szomjúhoztam és innom adatok,” mondja majd az Úr Jézus azoknak, akiket az étel napján jobbkeze felől állít. Köztük lesz a samáriai asszony is, akinek az a kiváltság jutott, hogy magának a testben itt járó Megváltónak adhatott egy ital vizet. A többiek már csak az Ő kicsiny atyjafiái valamelyikének szomszúságát enyhíthették, de az Úr azt olybá veszi, mintha Ő vele cselekedtek volna. S aki így cselekszik, az Őtőle drágább italt kaphat, örök életre buzgó vizet.

És. 44: 23—45: 7.

Okt. 17. Ján. 4: 16—29. A ki Jézussal érintkezésbe lép, annak Ő megmond mindent, amit cselekedett, vagyis Szent-Lelke által megmutatja az embernek egész eddigi életét minden bűnével, egész szívét minden foltjával és tisztátalanságával. Boldog, aki nem zárkózik el ez előtt a látomás előtt, aki nem riad vissza attól, hogy eddigi életével számot vessen s kiszolgáltatassa azt az Úrnak. Így tett a samáriai asszony, s cserébe bepillantást nyerhetett Isten mélységes gondolataiba. Meglátta, hogy nem az istentisztelet külső formája a fontos, hanem a lélek igaz és őszinte odafordulása Istenhez. S megértette, hogy Jézus az út, amelyen át eljuthatunk Isten megismeréséhez. S mily boldogság az, amit meglátott, megértett, elfogadott! Milyen készséggel hagyja ott vedreit s fut az örövendetes üzenetet, az evangéliumot, másokkal is közölni. Így tégy te is!

Zsolt. 32: 1—7.

Okt. 18. Máté 9: 1—8. Az Úr a testi betegség mögött meglátja a lélek betegségét, s ez előtte a fő, erre helyezi a súlyt. A bűn nagyon gyakran okozója a betegségnek, s ha a bűn terhének levételével nem múlik is mindig el a betegség, de annak hordozása, elviselése föltétlenül könnyebb lesz. S akinek bűnei megbocsátottak, az meg tudja érteni a szenvedésekben rejlő áldást is. Azoknak pedig, akik bűneikhez ragaszkodnak, minden botránkozásukra szolgál, a betegség is, a gyógyulás is, a mások bűne is, s a mások által megnyert bűnbocsánat is. S különösen botránkozásukra szolgál Jézus. (I. Pét. 2, 6-8.)

Éf. 4: 22-32; Ján. 9: 24-41; Jak. 5: 13-20.

Okt. 19. Zsolt. 125., 126. A völgyben fekvő, hegyektől körülvevett várost nem érik el a zúgó szelek. Így veszi körül Istennek oltalma a benne bízokat, az Ő hívő és reménykedő népét. Mily sok csoda történt a nagy világháború alatt is, olyanokkal, akik az Úrnak bízott. Megoltalmazták a golyózáporban, hazakerültek a fogságból, sok siralom öröme fordult. Bár ne múlték el soha az ilyen szíveknek a hátlája! S bár azok, akiket ilyenmódon nem segíthetett meg az Úr, komolyan belétekintenek szívökbe és életökbe s meg-

kérdeznék, miért nem tehetta? Miért kellett a dorgáló és fenytő ostort elővennie? És. 45: 8—25.

Okt. 20. Ján. 4: 30—42. Mikor az Isten országának szántóföldjén munkálkodik, ne riasszon vissza az, ha magvetésed után nem látod mindjárt a gyümölcsöt. Talán más lesz az aratója annak, amit te vetettél. A külmiszió nehéz munkájában különösen lehet azt tapasztalni, hogy némelyek egész életüket eltöltik hűséges munkában, s munkájuknak nem látják eredményét. De az a munka nem hiábavaló. Az utánuk következők nemzedék, az újabb misszionáriusok csapatjai végzi el az aratást. S a hűséges munkás megkapja a maga jutalmát odaát, ahol több fog reá bízni. Nem az ember a fő, hanem az Úr, s az ő beszéde tovább szól, ha egy-egy hű munkásnak el kellett is hallgatnia.

És. 48: 1—11.

Okt. 21. Ján. 11: 43—54. Az első jel, a víznek borrá változtatása még olyan volt, mint a kelő napnak előrelövelt első sugarai. A második jel már hatalmas kibontakozása volt a fényes napnak, Jézus isteni dicsőségének: Győzelem a halálon, akinek kezéből ragadja ki egyetlen szavával a már-már magával ragadott áldozatot. „A te fiad él” ennek a szónak Jézus ajkain olyan hatalma van, hogy a betegség és a halál engedni kénytelenek. S a Jézus szavában való hitnek is olyan ereje van, hogy csodákat látat mindazokkal, s üdvösséget szerez mindazoknak, akik szívöket kitarják.

És. 48: 12—22.

Okt. 22. Ján. 5: 1—14. A bethesdai beteg gyógyításánál különösen feltűnik, hogy Jézus megkérdi a beteget, akar-e meggyógyulni. A beteget ezzel mintegy munkatársává teszi, fel akarja használni annak akaratát is a gyógyítás véghezvitelénél. Így van ez a lelki gyógyításnál is. Jézus senkire sem erőszakolja rá a szabadulást, a bűnbocsánatot, a megváltást. Az embernek vágyakoznia kell ezekre, keresni, akarni kell őket. Így találkozik össze a gyógyulni vágyó bűnös lélek a gyógyítani akaró isteni Lélekkel. De sokan azért nem keresik a gyógyulást, azért félnek tőle, mert ösztönszerűleg is érzik, vagy pedig világosan is tudják, hogy következményei lesznek. „Többé ne vétezzél! Kövess engemet! Vedd fel a te keresztet!” Ezekből a következményektől fél az ember, s inkább meghal, mint hogy megtagadja magát.

És. 49: 1—7.

Okt. 23. Ján. 5: 15—29. Milyen tökéletes egységben vannak egymással az Atya és a Fiú. Egy akaratuk, egyforma hatalmuk van, egyforma dicsőség illeti meg őket. Mennyire ámtítják magukat azok a lelkek, akik azt hiszik, hogy Jézus nélkül is eljuthatnak a menyországba, megnyerhetik az üdvösséget. Az Atyának és a Fiúnak egyaránt az az akaratja, hogy a Fiúban,